

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **I. G.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem Sadová 589, 664 42 Modřice, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: V. K., bytem, o správním vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2014, č. j. CPR-12334-2/ČJ-2014-930310-V243,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 9. 2014, č. j. CPR-12334-2/ČJ-2014-930310-V243 **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobkyni náklady právního zastoupení ve výši 12.342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, na č. ú. 2108265237/2700, variabilní symbol 2012559.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně brojí proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 9. 2014, č. j. CPR-12334-2/ČJ-2014-930310-V243, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie,

Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 30. 6. 2014, č. j. KRPB-282087-40/ČJ-2014-060026-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 6. 2014, č. j. KRPB-282087-40/ČJ-2014-060026-SV bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku, neboť na území provozovala dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů). Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by byla žalobkyně vyňata z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 zákona, byl počátek doby k vycestování stanoven ode dne odpadnutí tohoto důvodu.

Žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, správní orgán se nevypořádal řádně s odvolacími námitkami a setrval na nezákonném závěru správního orgánu prvního stupně.

Co se týče odvolacího důvodu, v němž žalobkyně uvedla, že správní orgán prvního stupně neprokázal, že by žalobkyně provozovala dani podléhající výdělečnou činnost, žalobkyně setrává na svém stanovisku, že správní orgán neprokázal skutkové závěry, opírá se v podstatě pouze o jednorázovou kontrolu a sdělení společnosti, která prokazatelně nemá k žalobkyni žádný smluvní vztah.

Žalobkyně považuje za absurdní odůvodnění žalované, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz, ze kterého by bylo doloženo, že se nedopustila charakteru protiprávního jednání, jelikož negativní skutečnost nelze prokázat. Navíc žalobkyně zdůrazňuje, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno z moci úřední, proto zejména správní orgán nese odpovědnost za prokázání skutečného stavu věci. Žalobkyně přitom navrhovala provedení výslechu svědka – jednatele ALT C. s.r.o., který by mohl závěry správního orgánu potvrdit či vyvrátit – k tomuto však nedošlo. Podle názoru žalobkyně neobstojí ani argumentace, že provedení výslechu svědka by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Žalobkyně zdůrazňuje, že řízení bylo vedeno po dobu delší půl roku, a že správní orgán měl dostatek prostoru na provedení úkonu, který navíc není komplikovaný či časově náročný. Odůvodnění neprovedení úkonu považuje žalobkyně za zmatečné i proto, že správní orgán prováděl mnohem méně významné úkony (prověřování adresy sídla společnosti ALT C. s.r.o. či společníků v této společnosti, na základě kterého bylo stěží možné získat relevantní podklady ve věci.)

Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně považuje za nepřiměřené, jelikož žalobkyně žije na území ČR se svým manželem a na území domovského státu nemá žádné zázemí. Odůvodnění žalované v tom smyslu, že žalobkyni již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění za nelegální pobyt, je podle žalobkyně bez významu, jelikož žalobkyně popírá, že by byla na území ČR nelegálně. Žalobkyně namítá, že v případě nuceného opuštění

území ČR by se měla vrátit do země, kde v současné době bují válečný konflikt, probíhá mobilizace armády, hrozí humanitární krize a s tím související problémy. Proto žalobkyně považuje uložení správního vyhoštění za nepřiměřené a v rozporu s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde bylo na žalobní námitky, které svým obsahem korespondují s námitkami odvolacími, plně reagováno. Žalovaná má za to, že se ve svém postupu nedopustila pochybení.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhuje, aby soud rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 6. 11. 2014 oznámil pan V. K., bytem, že v reakci na vyrozumění Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2014 bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 odst. 2 s. ř. s.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu (zákon zde v poznámce pod čarou odkazuje např. na zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů) anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění za naplnění skutkové podstaty provozování dani podléhající výdělečné činnosti bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu (živnostenského zákona).

Podstata žalobní argumentace žalobkyně spočívala v tom, že v řízení nebylo žádným z důkazů prokázáno, že by žalobkyně provozovala dani podléhající výdělečnou činnost, jelikož správní orgány vycházely pouze z jednorázové kontroly a ze sdělení společnosti, která nebyla se žalobkyní v žádném smluvním vztahu. Tyto námitky soud shledal důvodnými.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně se dne 14. 11. 2013 v průběhu pobytové kontroly pohybovala v prostoru provozovny občerstvení SBARRO Olympia Brno, nacházející se v obchodním centru Olympia v Brně, kde v kuchyni umývala nádobí. V době kontroly měla na sobě pracovní oblečení s logem uvedeného občerstvení. Na výzvu k předložení dokladu potvrzujícího oprávněnost vykonávat uvedenou pracovní činnost žalobkyně předložila „Rámcovou smlouvu o poskytování služeb“ ze dne 1. 3. 2012 uzavřenou se společností ALT C. s. r. o., kdy v této smlouvě žalobkyně vystupuje jako osoba samostatně výdělečně činná.

Prověrkou v evidenci živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že žalobkyně byla držitelem živnostenského oprávnění pro poskytování služeb s platností do dne 8. 5. 2013.

Dne 22. 11. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno sdělení provozovatele občerstvení SBARRO Olympia (společnosti Planet of H. (CZ), s. r. o.), v němž zástupce společnosti uvedl, že žalobkyně vykonávala uvedenou činnost na základě obchodněprávního vztahu se společností ALT C. s. r. o., že žalobkyně byla v minulosti posílána na různé úkony, přičemž společnost Planet of H. žalobkyni nijak neevidovala odpracovanou dobu, odměňování probíhalo na základě faktury vystavené společností ALT C. s. r. o.. Dále uvedl, že v průběhu pobytové kontroly žalobkyně byla v provozovně na urgentní záskok. Ke sdělení byla připojena „Rámcová smlouva o poskytování služeb“ ze dne 1. 3. 2012 uzavřená mezi společností Planet of H. (CZ), s. r. o. a společností ALT C. s. r. o.

Za účelem prověření uvedených obchodních vztahů správní orgán prvního stupně dožádal od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie provedení úkonu – provedení проверки v sídle společnosti ALT C. s. r. o. Dožádaným správním orgánem bylo zjištěno, že na uvedené adrese bydlí dřívější jednatel a společník, který o chodu společnosti nemá již žádné informace.

Dne 24. 4. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně Úřadem práce Brno – město sděleno, že žalobkyně nemá v současné době vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání, a že poslední povolení měla platné do dne 20. 3. 2011.

Správní orgán prvního stupně na základě uvedených zjištění dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyně na území dne 14. 11. 2013 provozovala dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle živnostenského zákona. Konstatoval, že žalobkyně tím, že na výzvu k předložení dokladu potvrzujícího oprávněnost cizince vykonávat pracovní činnosti předložila rámcovou smlouvu o poskytování služeb ze dne 1. 3. 2012, v podstatě potvrdila, že v provozovně vystupovala jako osoba samostatně výdělečně činná (z obsahu smlouvy je podle jeho názoru zřejmé, že vystupovala pod vlastním jménem jako poskytovatel služeb pro společnost ALT C. s. r. o., činnost prováděla na vlastní odpovědnost, za účelem zisku). Tímto byly podle názoru správního orgánu prvního stupně naplněny znaky živnostenského podnikání. Provozování dani podléhající výdělečné činnosti bez oprávnění podle živnostenského zákona žalobkyni měl správní orgán za prokázané i ze sdělení provozovatele provozovny.

Žalobkyně v odvolání namítala, že žádným z důkazů nebylo prokázáno, že žalobkyně provozovala dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle živnostenského zákona, a to především proto, že nebyla prokázána soustavnost této činnosti, která je pro uložení správního vyhoštění nezbytná.

Žalovaná v rozhodnutí o odvolání dospěla stejně jako správní orgán prvního stupně k závěru, že bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobkyně na území provozovala dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle živnostenského zákona. Uvedla, že jelikož žalobkyně nepředložila při pobytové kontrole jiný doklad prokazující oprávněnost vykonávat pracovní činnost než rámcovou smlouvu, bylo správním orgánem prvního stupně provedeno vlastní šetření, na základě kterého správní orgán dospěl k závěru, že mytí nádobí v obcerstvení S. bylo provozováním dani podléhající výdělečné činnosti bez oprávnění podle živnostenského zákona. K námitce, že ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců předpokládá soustavnost provozování dani podléhající výdělečné činnosti, žalovaná uvedla, že objasnění skutečnosti, zda podnikatel svoji činnost vyvíjí soustavně, je předmětem zkoumání a dělícím kritériem při stanovení daňového režimu, v předmětném řízení však správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně při mytí nádobí neoprávněně provozovala dani podléhající výdělečnou činnost bez živnostenského oprávnění, a tedy tato její činnost nemůže být nikdy, ani přes naplnění znaku soustavnosti, podnikáním ve smyslu příslušných ustanovení obchodního zákoníku. Soustavnost provozování dani podléhající výdělečné činnosti podle názoru žalované není pro uložení správního vyhoštění rozhodná.

Zdejší soud se ohledně naplnění skutkové podstaty spočívající v provozování dani podléhající výdělečné činnosti bez oprávnění podle živnostenského zákona žalobkyni nemohl ztotožnit ani se závěry správního orgánu prvního stupně ani se závěry žalované.

Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že žalobkyně dne 14. 11. 2013 v obcerstvení SBARRO v nákupním centru Olympia Brno vykonávala činnost spočívající v umývání nádobí, se žalobkyni se však ztotožňuje v tom, že důkazy provedené ve správním řízení nepostačovaly pro učinění závěru, že žalobkyně předmětného dne provozovala dani podléhající výdělečnou činnost. Pokud správní orgán prvního stupně tento svůj závěr opřel především o žalobkyni předloženou Rámcovou smlouvu o poskytování služeb ze dne 1. 3. 2012 uzavřenou mezi žalobkyni (jako poskytovatelem) a společností ALT C. s. r. o. (jako objednatelem), z této smlouvy sice vyplývá, že žalobkyně se zavázala poskytovat objednateli blíže neurčené služby, podle názoru soudu však sama o sobě nezakládá žádný konkrétní závazkový vztah, jehož obsahem by byl závazek žalobkyně poskytnout konkrétní službu v konkrétním období. Rámcová smlouva uzavřená mezi žalobkyni a společností ALT C. s. r. o. stanoví pouze jakási základní pravidla pro následné konkrétní (realizační) smlouvy uzavřené v budoucnu na jejím základě, její existence však v žádném případě neprokazuje, že žalobkyně dne 14. 11. 2013 vykonávala podnikatelskou činnost. Důkazem této skutečnosti by mohla být konkrétní smlouva (např. smlouva o dílo) uzavřená mezi žalobkyni a společností ALT C. s. r. o. obsahující konkrétní služby a termíny, nebo např. objednávka či vystavená faktura, žádný takový doklad však součástí spisového materiálu není. Závěr o provozování dani podléhající výdělečné činnosti není možné dovodit ani ze sdělení provozovatele obcerstvení SBARRO. Zástupce provozovatele ve sdělení sice uvedl, že žalobkyně vykonávala uvedenou činnost na základě obchodněprávního vztahu se společností ALT C. s.r.o. (s odkazem na smlouvu zaslanou v příloze), je však třeba konstatovat, že ke sdělení byla připojena Rámcová smlouva uzavřená mezi společností Planet of H. (CZ), s. r. o. (jako objednatelem) a společností ALT C. s. r. o. (jako poskytovatelem), v níž žalobkyně nijak nefiguruje. Bez ohledu na shora uvedené závěry ohledně rámcových smluv je soud toho názoru, že smlouvou, jejíž smluvní stranou žalobkyně není, nemůže být prokázána existence žádného jí uzavřeného závazkového vztahu. Tvrzení zástupce provozovatele, že žalobkyně vykonávala v provozovně činnost na základě obchodněprávního vztahu tak nebylo ničím podloženo a jako takové podle názoru soudu nepostačuje pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.

Soud shrnuje, že ani existence rámcové smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností ALT C. s. r. o., ani sdělení provozovatele občerstvení SBARRO nebyly dostatečné pro vyslovení závěru, že žalobkyně dne 14. 11. 2013 vykonávala v předmětné provozovně dani podléhající výdělečnou činnost, zvláště v případě, že žalobkyně v celém průběhu řízení tuto skutečnost popírala. Soudu nadto není zřejmé, z jakého důvodu se správní orgán prvního stupně za účelem zjištění relevantních skutečností obracel na provozovatele provozovny a nikoliv přímo na společnost ALT C. s. r. o., když právě s touto společností měla žalobkyně uzavřenou shora uvedenou rámcovou smlouvu. Správní orgán prvního stupně sice u místně příslušného policejního orgánu dožádal provedení prověrky v sídle společnosti ALT C. s. r. o., spokojil se však s vyjádřením bývalého jednatele společnosti, který prakticky žádné informace neposkytl. Na další provádění dokazování správní orgán prvního stupně již zcela rezignoval, byť se nabízelo minimálně provedení výsledku současného jednatele společnosti, případně výzva k jeho vyjádření. V této souvislosti nemůže obstát argumentace žalované, že svědeckou výpovědí zástupce společnosti ALT C. s. r. o. nemohla být zjištěna žádná skutečnost, která by vedla ke zjištění skutečností vedoucích ke změně stavu, resp. skutečností, které by činnost žalobkyně legalizovaly. Soud má naopak za to, že vyjádření právě této společnosti, případně jí předložené dokumenty (smlouvy, objednávky, faktury apod.) by mohly být pro prokázání naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění zcela klíčové.

Za téměř absurdní považuje soud argumentaci žalované, která se odmítla zabývat charakterem vykonávané činnosti z hlediska soustavnosti s odůvodněním, že pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců není prokázání soustavnosti prováděné činnosti rozhodující. Soud má na rozdíl od odvolacího správního orgánu za to, že při posuzování, zda cizinec svým jednáním naplnil skutkovou podstatu spočívající v provozování dani podléhající výdělečné činnosti bez živnostenského oprávnění či nikoliv, je vždy nutné zkoumat, zda jednání cizince vykazuje znaky živnosti ve smyslu ust. § 2 živnostenského zákona, mezi které soustavnost nepochybně patří (podle ust. § 2 živnostenského zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem), a jistě se není možné spokojit se samotnou skutečností, že cizinec není držitelem živnostenského oprávnění. Právě naplnění všech znaků živnosti totiž odlišuje dani podléhající výdělečnou činnost například od výkonu zaměstnání či od jiné výdělečné činnosti. Žalovaná proto pochybila, pokud se s námitkami žalobkyně týkajícími se soustavnosti vykonávané činnosti nevypořádala, resp. pokud se omezila na konstatování, že tato okolnost není pro naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění rozhodná.

Soud shrnuje, že ze strany správních orgánů nebylo dosud prokázáno, zda žalobkyně na území provozovala dani podléhající výdělečnou činnost či nikoliv, proto nelze dospět ani k závěru, zda byly naplněny podmínky pro správní vyhoštění žalobce z území.

Za této situace, kdy nebylo ze strany správních orgánů prokázáno, zda byly v řízení naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění žalobkyně z území, soud považoval za předčasné se zabývat zbývajících žalobními námitkami (především posouzením nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně).

Protože žalobou napadené rozhodnutí nemůže z hlediska přezkumu jeho zákonnosti ze shora uvedených důvodů obstát, Krajský soud v Brně rozhodnutí žalované postupem podle

ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány budou v dalším řízení vázány právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšné žalobkyni vznikly náklady řízení za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast na jednání), 3x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), vše s navýšením o částku odpovídající DPH, tj. celkem 12.342 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna uhradit právnímu zástupci žalobkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Zást. žalobkyně při soudním jednání nárokoval cestovné k procesnímu soudu a zpět s tím, že cestoval osobním vozem. Dne 15.4.2015 bylo soudu doručeno podání, v němž zopakoval nárokování cestovních výdajů při soudním jednání s tím, že byl vyzván, aby doložil technický průkaz. Cestovní výdaje nevyčíslil, doložil pouze nikoliv cestovní průkaz, ale technický popis vozidla a základní údaje o registraci, ovšem ve zcela nečitelné podobě, takže soud nemohl a není ani jeho povinností provádět výpočet cestovních výdajů. Soud proto cestovní výdaje nepřiznal.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. dubna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová